

Indignació i Regne de Déu

Dll, 31/10/2011 per Andreu Ibarz Mellado

[Colloquium Salutis](#)

Vaig considerar oportú de participar a la marxa del 15-0, la manifestació «global dels indignats». L'amalgama de lemes, denúncies o àmbits de rebuig formaven tot un calidoscopi molt plural. El lent i llarg trajecte també va ser motiu d'observació i de reflexió. Diversitat de persones, crispació profunda, ferides en molts fronts i, també, frases fàcils o xiulets a dojo contra algunes institucions o persones —al meu parer— sense massa consciència de la complexitat del nostre món. En un moment determinat, tal vegada motivat per la gentada, vaig preguntar-me si Déu podria estar també «indignat». El qüestionament em va produir una certa esgarrifança. Era massa agosarat?

Em sembla que no m'equivoco si afirmo que la progressiva percepció i interiorització que el poble d'Israel va realitzar de Déu a través l'Antic Testament integrava la concepció i experiència d'un Déu amb voluntat de sortir a l'encontre de la humanitat i d'estimar-la i, a la vegada, la de una divinitat que ocasionalment es manifestava obertament enfadada i molesta, es a dir, «indignada» amb l'home per les seves malifetes o per les seves infidelitats.

Amb tot, la nota «major» es pot recollir en molts passatges, com el Salm 8, 4-7, on el poble reconeix el Senyor com a sobirà ben pròxim i preocupat i, a la vegada, es lloa la creació i el propi rang humà. En efecte:

«Quan miro el cel que han creat les teves mans,
la lluna i els estels que hi has posat,
jo em dic: “Que és l'home, perquè te'n recordis?
Què és un mortal, perquè el tinguis present?”

Gairebé l'has fet igual als àngels
l'has coronat de glòria i dignitat
has fet que dominés la teva creació
tot ho has posat sota els seus peus»

Aquell rostre «no massa amable» de Déu però coherent amb la idea de la «justícia humana» anirà migrant vers un to més propositiu amb l'adveniment del Regne i l'esperança del Messies. Vet aquí uns temes claus i ben actuals: esperança i futur. He de confessar que des de la meva racionalitat em costa molt no pensar en un Déu «indignat». Però aquesta temptació, com la d'un Déu «intervinent» en la història d'una manera antihumana, va quedar trencada amb l'Encarnació.

I avui què n'hem fet de la dignitat? I del futur? La dignitat i el futur, formen part del nucli del Regne de Déu, la primera entesa com a reconeixement i respecte de la imatge de Déu en cada persona i, el segon, com a esperança en una plenitud que ha de manifestar-se ja avui i aquí.

La situació actual difícilment capgirarà a base de pures contraposicions o alternatives. Necessitem líders amb una gran categoria ètica i, alhora, recuperar la

cultura d'uns principis sòlids per fer-los concretar en la realitat actual. En aquest sentit, a més de totes les accions dutes a terme amb els necessitats, la tasca educativa i la doctrina social de l'Església continuen sent profètiques. Per això, a la llum de la situació actual em sembla molt bé sumar-me al col·lectiu «d'indignats per la causa del Regne», que ha de servir *ad intra* i *ad extra* per revifar el compromís en el món.

Publicat a ***Catalunya Cristiana***, edició 1.675, 30 d'octubre de 2011, p.14.